

[Lars Emil Johansen]

I sit næste indlæg beskæftiger hr. Dohrmann sig med at prøve at besvare et spørgsmål fra hr. Søren B. Jørgensen om, hvilken grønlandsk politiker der har sagt, som hr. Dohrmann påstår, at den dag de eventuelle oliepenge flyder, vil man sige farvel og tak fra grønlandsk side. Og så ligesom antydede hr. Dohrmann, at det skulle være en hr. Lars Emil Johansen, der skulle have sagt det. Det vil jeg gerne dementere på det kraftigste, det er det rene opspind, det har intet med realiteter at gøre, det har jeg aldrig sagt, og det agter jeg heller ikke at sige.

Nu sker det, at meget forskellige standpunkter mødes om enkelte spørgsmål. Det er også sket i hjemmestyrekommissionens arbejde. Hr. Ninn-Hansens og mine egne synspunkter om mangt og meget i hjemmestyrekommissionen har stået milevidt fra hinanden, men det sker også, at der på områder, der måske ikke er så helt uvæsentlige, er sammenfaldende synspunkter, som både jeg og hr. Ninn-Hansen kan være enige om. Jeg var i hvert fald glad for at høre hr. Ninn-Hansen stå på denne talerstol og sige, at det må være vigtigt, at man fra dansk side ikke prøver at være skolemesteragtig, når vi nu i Grønland prøver at starte en hjemmestyreordning, der skal betyde, at vi kan få større indflydelse og større kompetence til at styre landet. Det er en erklæring, jeg var glad for at høre, og jeg håber, at den er repræsentativ for brede kredse i denne sal.

Debatten om hjemmestyreloven adstedkom en masse indlæg, der havde mange forskellige retninger og meget forskelligt indhold. Et af de morsomme efter min mening var, da centrum-demokraternes ordfører, hr. Erhard Jakobsen, talte om den hadske fanatisme imod EF i Grønland, der ligesom måtte bekæmpes, og i det samme åndedrag bebudede hr. Erhard Jakobsen, at han gennem sine forbindelser til EF ville foranledige en oplysningskampagne om EF, før grønlænderne fik mulighed for at tage fornyet stilling til EF-medlemskab efter hjemmestyrets indførelse.

Jeg vil gerne sige rent umiddelbart, at jeg er glad for det tilbud. Jeg tror, det virkelig kan medvirke til at overbevise de eventuelt tvivlende i Grønland om, at Grønland ikke bør være medlem af EF. Hvis hr. Erhard Jakobsen begyndte sin oplysningskampagne i Grønland, var der, tror jeg, ikke længere

tvivl om, at der er et massivt flertal imod EF i Grønland.

Til slut vil jeg gerne nævne, at Grønlandsministeren i sine kommentarer til indlæggene i første omgang beskæftigede sig med spørgsmålet om råstofferne og den styringsmekanisme, der er foreslået i hjemmestyrekommissionens betænkning og forslaget til lov om hjemmestyre, og han siger, at ordningen med råstofferne er et udtryk for, hvad der er muligt inden for rigsenheden – sådan tror jeg at ordene faldt omtrent. Jeg vil gerne spørge Grønlandsministeren, om det er korrekt, at ordningen med råstofferne er et udtryk for, hvad der er muligt inden for rigsenheden. Jeg kan gå med til at sige, at den foreslåede ordning med råstofferne er et udtryk for, hvad der i dag er politisk muligt. Det er altså et politisk spørgsmål, hvor Grønlandsministeren i sit indlæg måske ligesom antydede, at det var et forfatningsspørgsmål. Jeg mener, at der blev indhentet et juridisk responsum i dette spørgsmål, der efter min mening har efterladt det indtryk, at det ikke drejer sig om et forfatningsmæssigt spørgsmål, men et politisk problem, der så eventuelt må kunne løses politisk. Jeg står fast ved, at råstofordningen er et udtryk for, hvad der har været politisk muligt, men jeg mener ikke, at man samtidig kan sige, hvad der er politisk muligt i dag; det er også udtryk for, hvad der er forfatningsmæssigt muligt.

Med hensyn til råstofforvaltningen er der kommet kommentarer både fra hr. Steen Folkes og fra Grønlandsministerens side. Jeg vil gerne sige, at det er da klart, at råstofforvaltningen igen er et udtryk for, ikke hvad der er muligt inden for rigsenheden eller noget andet, men for, hvad der har været politisk muligt i denne omgang.

Jeg vil da ikke lægge skjul på, at jeg også finder, at råstofforvaltningen halter alvorligt og ikke er i overensstemmelse med det princip, som kommissionens behandling af hele råstofproblematikken har været baseret på, det princip, som vi har kunnet enes om fra grønlandsk og fra dansk side, nemlig et ligestillingsprincip, lige adgang til at træffe beslutninger, lige adgang til det rådgivende organ, fællesrådet.

Men på forvaltningen holder ligestillingsprincippet op. Forvaltningen siger, som det står et sted i hjemmestyrekommissionens betænkning, at det ikke kan forenes med det